

Sygn. akt II Ca 167/17

POSTANOWIENIE

Dnia 11 maja 2017 r.

Sąd Okręgowy w Kielcach II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Mariusz Broda (spr.)

Sędziowie: SSO Beata Piwko

SSO Elżbieta Ciesielska

Protokolant: starszy protokolant sądowy Beata Wodecka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 11 maja 2017 r. sprawy

z wniosku H. K. (1)

z udziałem B. P., R. T., A. T. (1), U. C., M. T. (1), W. T., A. T. (2), K. T., M. T. (2), M. B., J. T., T. F.

o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości rolnej przez zasiedzenie

na skutek apelacji uczestniczki B. P.

od postanowienia Sądu Rejonowego w Pińczowie

z dnia 13 września 2016 r. sygn. akt I Ns 131/15

postanawia:

I. zmienić zaskarżone postanowienie w punkcie I (pierwszym) w ten sposób, że:

a) **datę zasiedzenia działki o numerze ewidencyjnym (...) o powierzchni 0,2910 ha - 11 czerwca 2011 roku zastąpić datą 31 grudnia 2013 roku;**

b) **oddalić wnioski o stwierdzenie nabycia prawa własności przez zasiedzenie działki o numerze ewidencyjnym (...) o powierzchni 0,7413 ha,**

II. oddalić apelację w pozostałej części,

III. orzec, że wnioskodawczyni i uczestniczka B. P. ponoszą koszty postępowania apelacyjnego związane z własnym udziałem w sprawie.

Sygn. akt IICa 167/17

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy w Pińczowie stwierdził nabycie prawa własności przez zasiedzenie na rzecz H. K. (1) do nieruchomości położonych w S. Gmina P., stanowiących działki o:

- nr(...), o powierzchni 0,2910 ha, z dniem 12.06.2011r.,

- nr(...)o powierzchni 0,7413 ha, z dniem 1.01.2013r.

Podstawy faktyczne i prawne tej treści rozstrzygnięcia Sąd I instancji przedstawił w pisemnym uzasadnieniu (k.247-259). W szczególności ustalił, że obie w/w działki w latach 50-ych objął we władanie - na podstawie nieformalnych umów sprzedaży M. K., który z kolei zmarł w dniu 5.06.1981r. Pozostawił dwoje spadkobierców, w osobach rodzeństwa, tj. C. K. (1) i H. K. (1). Ta ostanta, objęła w samoistne posiadanie działkę o nr (...) (zabudowaną domem mieszkalnym) w dniu 12.06.1981r., tj. dzień po uzyskaniu zameldowania na tej nieruchomości. W 1984r. Sąd Rejonowy w Pińczowie przywrócił naruszone przez C. K. (1) posiadanie do tej nieruchomości H. K. (1). W 1982r. H. K. (1) sprzedała siano z działki o nr(...) E. N.. W tym samym roku Sąd Rejonowy w Pińczowie przywrócił posiadanie tej ostatniej działki C. K. (1), usuwając z niej E. N.. W 1982 r. H. K. (1) zaczęła uiszczać podatki oraz składki z przedmiotowych działek, a od 22.10.1981r. także składki z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia rolnego. Zainicjowane przez C. K. (1) w 2011 r. postępowanie o dział spadku po M. K., zostało prawomocnie umorzone postanowieniem z dnia 16.01.2015r.

Odnosząc te okoliczności do wskazanych w uzasadnieniu podstaw prawnych, tj. art. 172 kc, 336 kc, Sąd Rejonowy doszedł do wniosku, że H. K. (1) nabyła przez zasiedzenie obie w/w nieruchomości. Wyjaśniając daty, od których został przyjęty początek biegu 30-letniego terminu zasiedzenia, Sąd Rejonowy odwołał się do wypowiedzi C. K. (1) w sprawie o dział spadku po bracie, kiedy stwierdził, że siostra zajęła dom brata w 1982 lub 1983, którą to okoliczność potwierdzają dokumenty z akt o sygn. IC 436/18, tj. wskazanie adresu miejsca zamieszkania we wniosku oraz dowód doręczenia wezwania dla H. K. (1) na ten adres. Odnośnie działki stanowiącej łąkę, Sąd Rejonowy stwierdził, że w czasie toczącego się w 1984r. postępowania nie było sporów o łąkę, a zatem należało przyjąć, że spokojne i niezakłócone posiadanie tej działki przez wnioskodawczynię datowało się od 1.01.1984r. Nadto Sąd Rejonowy dodał, że uczestniczka nie zdołała skutecznie wykazać, że jej ojciec C. K. (1) posiadał tą działkę do czasu swojego wyjazdu do USA, co miało miejsce w roku 1987.

Postanowienie w całości zaskarżyła uczestniczka B. P.. Zarzuciła naruszenie:

- art. art.233 § 1 kpc polegające na dokonaniu przez Sąd I-instancji ustaleń faktycznych sprzecznych z zebrany materiałem dowodowym w sprawie i niezasadne przyjęcie, iż wnioskodawczyni objęła w posiadanie działkę nr (...) w dacie 11 czerwca 1981r., podczas gdy z zeznań wnioskodawczyni oraz świadków wynika, iż faktyczne objęcie w posiadanie tej działki nastąpiło w okresie późniejszym,

- naruszenie art.233 § 1 kpc w zw. z art. 328 § 2 kpc polegające na wadliwości sporządzenia przez Sąd I instancji uzasadnienia wyroku poprzez dowolną ocenę materiału dowodowego zebranego w sprawie szczególnie pominięcie ujawnionych dowodów istotnych dla sprawy – postępowania egzekucyjnego K. Sądu Rejonowego w Pińczowie - sygn. akt I Km 2/83 oraz świadków H. K. (2), K. J., T. K. – co doprowadziło do bezzasadnego uznania, że H. K. (1) objęła w posiadanie działkę oznaczoną nr (...) w dacie 1.01.1983r.,

- naruszenia przepisów prawa art. 123 § 1 pkt. 1 kc w zw. z art. 175 kc, poprzez błędną jego wykładnię polegającą na przyjęciu, iż czynności takie jak złożenie wniosku o dział spadku i inne czynności prawne podejmowane przez poprzednika prawnego uczestniczki nie przerwały biegu przedawnienia,

Wobec powyższego, skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez oddalenie wniosku H. K. (3) o twierdzenie nabycia własności nieruchomości rolnej, tj. działki nr (...) o pow. 0,29ha i (...)o pow. 0,7413ha przez zasiedzenie, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania, przy uwzględnieniu kosztów postępowania apelacyjnego.

Uczestniczka B. P. wniosła o oddalenie apelacji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się jedynie częściowo zasadna – jeśli chodzi o datę stwierdzenia zasiedzenia nieruchomości stanowiącej zabudowaną działkę o nr ew.(...) oraz w całości zasadna odnośnie stwierdzenia zasiedzenia nieruchomości stanowiącej działkę o nr (...).

Sąd Rejonowy poczynił prawidłowe ustalenia co do podstawy faktycznej uzasadniającej stwierdzenie nabycia prawa własności przez zasiedzenie działki o nr(...), za wyjątkiem okoliczności dotyczących rozpoczęcia biegu terminu zasiedzenia, a w konsekwencji tego i jego końca. Innymi słowy, chodzi o granicę czasu, w którym H. K. (1) objęła tą nieruchomość w posiadanie samoistne. W ocenie Sądu Okręgowego wyniki przeprowadzonego postępowania dowodowego nie uprawniały do ustalenia, że nastąpiło to w dniu 12.06.1981r., jak przyjął to Sąd Rejonowy, gdyż zebrany w sprawie i właściwie oceniony materiał dowodowy pozwalał na przyjęcie, że nastąpiło najwcześniej z dniem 31.12.1983r. Wobec tego tylko, w tym zakresie zasadnym okazał się podniesiony w apelacji zarzut naruszenia art. 233 § 1 kpc.

W pierwszej kolejności zauważyć należy, na pewną rozbieżność pomiędzy sentencją zaskarżonego postanowienia – w zakresie dotyczącym działki o nr(...) a pisemnym jego uzasadnieniem. Z tej pierwszej wynika, że bieg terminu 30-letniego Sąd Rejonowy przyjął w dacie 12.06.1981r., natomiast w uzasadnieniu wyjaśnia, że H. K. (1) zajęła dom brata zaraz po śmierci, a zamieszkała tam w 1982- lub 1983r., co z kolei miało znaleźć potwierdzenie w dokumentach akt o sygn. I C 436/82, tj. wniosku z dnia 18.10.1984r., w którym C. K. (1) wskazał adres miejsca zamieszkania – (...) i dowodu doręczenia wezwania na ten adres dla H. K. (1). Z tego pierwszego dokumentu, tj. pisma procesowego (k. 24v.) wynika jedynie tyle, że w dacie 18.10.1984r. C. K. (1) poinformował Sąd Rejonowy, o w/w adresie miejsca zamieszkania H. K. (1), a więc o stanie faktycznym istniejącym w roku 1984, a z całą pewnością nie wcześniejszym. Tego drugiego dokumentu w aktach o w/w sygnaturze brak. Jednak nawet zakładając, że H. K. (1) otrzymała wezwanie na ten adres, skoro stawiała się na rozprawie w dniu 30.10.1984r., to i tak nie zmienia to wniosku już wyprowadzonego. Reasumując, ten materiał nie dawał podstawy do konkluzji wyprowadzonej przez Sąd Rejonowy, w szczególności i tej, która znalazła wyraz w treści zaskarżonego postanowienia odnośnie działki i nr (...), z którego wynikałoby, że bieg terminu do zasiedzenia miałby rozpocząć się w dniu 12.06.1981r. Jediną podstawą do wyprowadzenia takiego wniosku przez Sąd I instancji była data meldunku H. K. (1). Jest rzeczą oczywistą, że sam fakt zameldowania, jako czynność administracyjnoprawna, nie stanowi samodzielnego dowodu potwierdzającego fakt władania o cechach samoistnego posiadania. To może być jedynie element uzupełniający, czy wspierający takie przekonanie, ale wyprowadzone także z innych dowodów potwierdzających ten istotny w sprawie o zasiedzenie fakt. Tym czasem, takich dowodów wnioskodawczyni nie zaoferowała. Z kolei to, na co wskazał już w samym uzasadnieniu Sąd Okręgowy odnośnie tego, że H. K. (1) zamieszkała na działce o nr (...) w roku 1982 lub 1983 dopiero stanowi właściwy punkt wyjścia do dalszych rozważań i wyprowadzenia właściwego wniosku, odnośnie czasu w jakim doszło do objęcia tej nieruchomości w posiadanie przez H. K. (1). W tym celu Sąd Okręgowy wziął pod uwagę całość zaoferowanego materiału dowodowego i wszechstronnie go rozważył. W pierwszej kolejności należało zwrócić uwagę na wypowiedź C. K. (1) (w trybie art. 212 kpc) w sprawie o sygn.. akt I Ns 269/11 Sądu Rejonowego w Pińczowie (IX Ns 18/13 Sądu Rejonowego w Busku Zdroju) – o dział spadku. Stwierdził on, że H. K. (1) zamieszkała w domu brata (M. K.) w roku 1982 lub 1983 (k.29v.). Z kolei H. K. (1) słuchana w tym samym trybie bezpośrednio po C. K. (1) nie zaprzeczyła takiemu stwierdzeniu (k.29v.). C. K. (1) słuchany tej samej sprawie już w charakterze strony, wskazał na rok 1983 (k. 58). W ten sposób odniósł do tego świadek (w tym samym postępowaniu Z. K. (k. 59v.)). Tej treści wypowiedzi C. K. (1) i Z. K. nie można dyskwalifikować, bo nie mieli wówczas żadnego interesu w tym, by tę okoliczność z tak oznaczonym elementem czasu, przedstawiać inaczej niż zgodnie z rzeczywistością. Wręcz przyznanie posiadania przez H. K. (4) w tym czasie, ostatecznie zrodziło niekorzystne dla C. K. (1) skutki procesowe w sprawie o ochronę posiadania. Żaden inny dowód, zaoferowany przez H. K. (4), w tym szczególności – ze źródeł osobowych, nie potwierdził tego, że do objęcia przez nią posiadania samoistnego tej zabudowanej działki doszło przed rokiem 1983. Raz jeszcze podkreślić należy, że nie stanowiła go decyzja o zameldowaniu. Z tych przyczyn nie ulega żadnym wątpliwości, że to objęcie w posiadanie działki o jakiej mowa nastąpiło w roku 1983. Z kolei wobec tego, że brak było podstaw do ustalenia konkretnej daty, w której to nastąpiło, zasadnym w ocenie Sądu Okręgowego, pozostawało przyjęcie ostatniego dnia roku 1983, jako daty, w której sposób pewny rozpoczął bieg 30-letni termin prowadzący do zasiedzenia działki o nr ew.(...) w odpowiednio późniejszej dacie, tj. 31.12.2013r., a nie 12.06.2011r. Tak skorygowaną podstawę faktyczną Sąd Okręgowy odniósł

do przepisów prawa materialnego. Przy czym w tym zakresie pełną aktualność zachowała prawnomaterialna ocena dokonana przez Sąd Rejonowy, gdyż samo przesunięcie czasowe (w wyniku późniejszego rozpoczęcia i zakończenia biegu terminu) nie miało dla niej żadnego znaczenia. Z tych względów Sąd Okręgowy przyjął ją za własną. Oznacza to również i to, że nie znalazły usprawiedliwienia zarzuty naruszenia prawa materialnego podniesione w apelacji odnośnie rozstrzygnięcia w przedmiocie działki o nr(...), w szczególności i ten dotyczący przerwy biegu terminu, bo jest rzeczą oczywistą, że umorzenie postępowania, z przyczyn których to nastąpiło, spowodowało upadek przerwy, jak trafnie skonstruował do Sąd I instancji.

Zasadny okazał się natomiast zarzut naruszenia art. 233 § 1 kpc, o ile zmierzał do zwalczania prawidłowości ustalenia okoliczności faktycznych stanowiących podstawę stwierdzenia zasiedzenia działki o nr ew. 412 (tzw. „łąki”). Ma rację skarżąca, że te podstawy faktyczne nie zostały wykazane przez wnioskodawczynię, na której spoczywał w tym zakresie ciężar dowodu. Takiego przekonania nie zmienia już treść samego uzasadnienia zaskarżonego postanowienia, w którym ustalenia Sądu I instancji odnośnie władania działką o nr ew.(...)sposiadają się jedynie do stwierdzenia tego, że wyrokiem z dnia 29.10.1982r. Sąd Rejonowy przywrócił C. K. (1) posiadanie tej działki usuwając z niej pozwanych, tj. H. K. (1) i E. N., któremu w roku 1982 H. K. (1) sprzedała trawę z tej łąki, a nadto, że H. K. (1) od 1982r. zaczęła uiszczać podatki z „przedmiotowych działek” (a więc i tej oznaczonej nr (...))a od 22.10.1981r. składki z obowiązkowego ubezpieczenia rolnego. Z kolei w ramach czynionych rozważań Sąd Rejonowy stwierdził, że spory pomiędzy rodzeństwem o działkę o nr(...)ustały po zakończeniu sprawy o sygn.. a kt IC 436/82, składając zeznania w sprawie o sygn. akt IC 214/84 H. K. (1) i C. K. (2) nie wskazali, by łąka znajdowała się nadal w posiadaniu C. K. (1). Wobec tylko takich ustaleń Sąd Rejonowy doszedł do wniosku, że objęcie w posiadanie samoistne tej działki przez H. K. (1) nastąpiło w dniu 1.01.1984r., w wobec tego jej zasiedzenie nastąpiło po upływie 30-letniego terminu. Z taką konstatacją nie sposób się zgodzić. Te ustalenia Sądu I instancji nie tylko są niewystarczające do wyprowadzenia tej treści wniosku, ale prowadzą do stwierdzenia, braku podstaw faktycznych do stwierdzenia zasiedzenia tej działki przez H. K. (1). Skoro, niespornie w 1982r. doszło do przywrócenia posiadania tej nieruchomości przez C. K. (1) poprzez usunięcie z niej H. K. (1) i E. N. (który w tym czasie korzystał z łąki za zgodą H. K. (1)), to już tylko z tego wynika, po pierwsze, że C. K. (1) przed przywróceniem posiadania był posiadaczem działki o nr(...)(bo w przeciwnym razie to powództwo – wobec treści art. 344 § 1 kc, a także z uwagi na zakres badania sprawy o ochronę posiadania – art. 478 kpc) nie mogłoby zostać uwzględnione. Po drugie, z tego faktu wynika domniemanie ciągłości posiadania tej działki przez C. K. (1) i jego nie przerywania – w rozumieniu art. 340 kc i art. 345 kc, tj. tego posiadania, które zostało zapoczątkowane jeszcze przed jego przywróceniem, a więc i było kontynuowane na przyszłość. Te domniemania prawne wiążą Sąd – z uwagi na treści art. 234 kpc, a więc stanowią podstawę ustaleń faktycznych. Chociaż, co do zasady są wzruszalne, to w żaden sposób wzruszone przez H. K. (1) nie zostały. Przede wszystkim, do takiego wniosku nie może prowadzić argumentacja Sądu Rejonowego, w szczególności to, że H. K. (1) i C. K. (1) zeznając w sprawie o sygn. akt I C 214/84 nie wskazują, by łąka nadal znajdowała się w posiadaniu C. K. (1). Problem polega na tym, że z tego materiału nie wynika, by C. K. (1) przestał ją posiadać, a więc by zaniechał kontynuowania posiadania przywróconego w wyżej opisany sposób i ze wskazanym skutkiem, a już zupełnie to, co nabrałoby bezpośredniej doniosłości z punktu widzenia podstaw rozstrzygnięcia w niniejszym postępowaniu, że to H. K. (1) objęła w posiadanie tą działkę, tym samym zmieniając stan posiadania przez C. K. (1) - już ukształtowany. Z kolei spostrzeżenie co do tego, że po zakończeniu postępowania w sprawie I C 436/82, ustały spory pomiędzy rodzeństwem „o działkę (...)”, nie może być interpretowane, jako argument przemawiający za istnieniem stanu posiadania tej działki przez H. K. (1), jak to wadliwie uczynił Sąd Rejonowy, gdyż uczynił tak w oderwaniu do przywrócenia posiadania tej działki na rzecz C. K. (1) i zidentyfikowanych już skutków tego stanu. Przeciwnie, brak tych sporów należy interpretować jedynie jako potwierdzenie stanu faktycznego (posiadania przez C. K. (1)) potwierdzonego wyrokiem w sprawie o sygn. akt IC 436/82. Przekonanie co do nieobjęcia w posiadanie działki o nr (...)przez H. K. (1) także w roku 1984 wynika również i z tego, co ustalił Sąd Rejonowy w Pińczowie w sprawie o sygn. akt IC 214/84. Z treści uzasadnienia wyroku w z dnia 21.12.1984r., wynika, że H. K. (1) objęła w posiadanie tylko tą część gospodarstwa stanowiącą działkę siedliskową zabudowaną domem, a pozostałą jego część objął C. K. (1) (k.64-65). Także odwołanie się przez Sąd Rejonowy, już wobec takich spostrzeżeń, do ponoszenia przez H. K. (1) ciężarów publicznych ze spodkowego gospodarstwa, jest dalece niewystarczające dla wykazania stanu posiadania tej spornej działki. W orzecznictwie Sądu Najwyższego, ale i sądów powszechnych utrwalony jest pogląd, który Sąd Okręgowy także podziela, że płacenie podatku, czy innych

świadczeń dotyczących gospodarstwa rolnego, nie stanowi samodzielnej podstawy do wyprowadzania tak daleko idących wniosków jak stan posiadania nieruchomości. Innymi słowy, nie jest to środek wyłącznie przesądzający o stanie posiadania. Może stanowić jedynie uzupełnienie, wzmocnienie takiego poglądu, ale wyprowadzonego na tle kompleksowej analizy także innych dowodów.

Dotychczasowych wniosków, co do braku wykazania podstawy faktycznej do stwierdzenia zasiedzenia działki o nr ew. 412 na rzecz H. K. (1), nie zmienia także szczegółowa analiza materiału zaoferowanego przez samą wnioskodawczynię, przy czym nie chodzi tylko o dowody, ale szerzej i materiał „procesowy”, a więc i same twierdzenia co do okoliczności faktycznych. Te ostatnie, każdorazowo, a więc i w tym przypadku mają fundamentalne znaczenie dla wyprowadzenia ostatecznych wniosków co do wyników postępowania dowodowego. W związku z tym warto zwrócić uwagę na to, że wnioskodawczyni, w żadnym z pism procesowych, ani na rozprawie nie przedstawiła skonkretyzowanych twierdzeń co do stanu władania przez siebie działką o nr (...), także w sposób umożliwiający identyfikację granic czasowych owego władania i co istotne - tego na czym ono faktycznie miało polegać. Taka konkluzja znajduje pełne potwierdzenie w analizie: wniosku inicjującego postępowanie, gdzie lakonicznie mowa o objęciu w posiadanie gospodarstwa brata (k.3), wysłuchania informacyjnego wnioskodawczyni, gdzie mowa tylko i wyłącznie o stanie władania działką zabudowaną domem (k.57), pisma procesowego z dnia 28.12.2015r. , gdzie został zgłoszony wniosek dowodowy z zeznań świadka na okoliczność posiadania nieruchomości objętych wnioskiem przez wnioskodawczynię (k. 76), a więc w dalszym ciągu bez żadnych konkretnych twierdzeń, czy wreszcie przesłuchania wnioskodawczyni w rybie art. 299 kpc w zw. z art. 13 § 2 kpc, kiedy w ogóle nie wypowiedziała się na temat działki o nr (...) poprzestając na tej zabudowanej (k.208). Zatem już brak twierdzeń ze strony wnioskodawczyni eliminował szanse powodzenia dla wykazania stanu faktycznego, który mógłby prowadzić do uwzględnienia wniosku w zakresie dotyczącym działki o nr (...). Z punktu widzenia podstawowych zasad procesu, a więc odpowiednio i postępowania nieprocesowego, przedmiotem dowodu są fakty (art. 227 kpc), czyli te, które najpierw muszą zostać wyeksponowane w ramach twierdzeń, następnie – w kontekście stanowisk pozostałych uczestników postępowania – o ile okażą się sporne, prowadzą do otwarcia inicjatywy dowodowej, oczywiście stosownie do rozkładu ciężaru dowodu. Z całą pewnością nie jest zatem tak, że dowód w postępowaniu cywilnym ma być źródłem wiedzy o faktach, które uprzednio nie zostały w ogóle wyeksponowane. W takim kierunku zmierzała inicjatywa dowodowa wnioskodawczyni, jeżeli oprócz przeanalizowanego już poziomu samych twierdzeń (a w zasadzie ich braku odnośnie działki o(...)) wziąć także pod uwagę dowody jakie zostały przez nią zgłoszone. Abstrahując od tego, analiza treści tych ostatnich – w postaci zeznań świadków, także tych wnioskowanych przez uczestniczkę (k. 114-115;182;207), pozwala jednoznacznie stwierdzić, że teza o posiadaniu działki o nr(...)przez H. K. (1) nie tylko nie znalazła żadnego potwierdzenia w tych dowodach, ale wprost – świadkowie nie zaprezentowali żadnej wiedzy na ten temat. Odnosili się jedynie do działki zabudowanej domem. Tylko ubocznie zauważyć należy, że nie można utożsamiać (automatycznie łączyć) posiadania przez H. K. (1) działki zabudowanej domem z posiadaniem „łąki”, także i z tego względu, że brak podstaw do wyprowadzenia wniosku, że obie te nieruchomości miały być faktycznie gospodarczo razem wykorzystywane. Wnioskodawczyni nawet takich twierdzeń nie prezentowała, a jeżeli spojrzeć na położenie obu działek na wyrzysie z mapy ewidencyjnej (k.5 akt o sygn.. IX Ns 118/13 Sądu Rejonowego w Busku Zdroju), to okazuje się, że pozostają one w znacznej odległości od siebie. Dlatego samo wykazanie posiadania działki zabudowanej domem przez H. K. (1), nie miało jakiegokolwiek wpływu na wykazanie takiego posiadania odnośnie działki stanowiącej łąkę. Wobec tego wszystkiego, oceniając całość materiału dowodowego z punktu widzenia reguł opisanych w art. 233 § 1 kpc, Sąd Okręgowy doszedł do konkluzji, że wnioskodawczyni nie wykazała podstaw faktycznych – doniosłych z punktu widzenia art. 172 § 1 kc, dla stwierdzenia nabycia przez zasiedzenie działki o (...).

W tym stanie rzeczy, Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 1 kpc orzekł jak w sentencji, rozstrzygając o kosztach postępowania apelacyjnego stosownie do treści art. 520 § 1 kpc w zw. z art. 108 § 1 kpc w zw. z art. 13 § 2 kpc.

SSO Elżbieta Ciesielska SSO Mariusz Broda SSO Beata Piwko